

Petje af voor de ploeg van Scalabor

De opruimploeg van Scalabor liet vorige week één keer verstek gaan in Park Sonsbeek in Arnhem. Waarna iedereen schande sprak van de bende die er was te zien. Hoogste tijd voor onze verslaggever om een ochtend mee te lopen.

Remco Kock
Arnhem

Laast vonden we een wastafel en een douchecabine in de bossjes." Joop Peters, in de ene hand een afvalknipper en in de andere een blauwe vuilniszak, kan er met zijn hoofd niet bij. „Gewoon in het park gedumpt.”

Woensdagochtend. Boven Sonsbeek hangt een waterig zonnetje. Spechtensnavels beuken tegen bomen, verder is het stil. De op dit uur nog schaarse mensen in het stadspark dragen Scalabor-kleding. Scalabor is het arbeidsontwikkelbedrijf van Midden-Gelderland en helpt en begeleidt mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt.

Peters, lang grijs haar, Mercedespetje op, is met collega's vanaf half acht al bezig met het rapen van zwerfafval. Hij kijkt uit over de groene heuvel naast de Witte Villa. Die is, in tegenstelling tot vorige week donderdag, brand-schoon.

Donderdagochtend was de heuvel een vuilnisbelt. Het deed de Geitenkamper 'zeer aan de ogen'. Maar: „Zo zien de mensen ook eens wat wij zo vaak aantreffen als we 's ochtends beginnen.”

Door een coronageval in de opruimploeg van Scalabor moest de Arnhemmer een week geleden, samen met de nodige collega's, preventief in quarantaine. Daarom, legt divisie manager Koen Beenen uit, troffen bezoekers het stadspark vorige week

donderdag onopgeruimd aan.

„Hoe Sonsbeek, het pareltje van Arnhem, in het algemeen wordt achtergelaten, is stuitend”, zegt Beenen. „Petje af voor onze mannen. Ze krijgen veel voor hun kiesen.” Hoofdschuddend: „Halfvolle colaflessen, zakken McDonald's met niet verorberde inhoud...” Dan wordt Beenen gebeld. Na het ophangen zegt hij: „Sorry, ik moet weg. Een van onze mensen is in Zypendaal op een lijk gestuit...”

Een lijk – naar later bleek als gevolg van een natuurlijke dood – is extreem. Maar de mensen van Scalabor treffen 's ochtends de gekste dingen aan in Sonsbeek. „Condooms. Dildo's. Mensen met een blikje bier. Slapende zwerwers. Die tik je toch even aan, om te controleren of ze nog leven”, zegt Arjan Comans, een vrolijke veertiger met een stekeltjeskapsel. Met collega Ricardo van Hemert is Comans om half zeven

Het is stuitend hoe het pareltje van Arnhem wordt achtergelaten

– Koen Beenen

begonnen met prullenbakken verschonen. De laadbak van hun pick-up puilt uit. Tussen de vuilniszakken ligt een campingbedje.

„In het weekend en na zomerse dagen krijgen we de laadbak drie, vier keer vol”, zegt Comans, die dit werk al elf jaar doet. De laatste jaren, zeker sinds corona, is er veel meer afval in het populaire stadspark, constateert hij. „Dat de kroegen dichtzitten, merken wij”, zegt Van Hemert. Comans: „Als ik 's ochtends die groene heuvel bezaaid met afval zie, heb ik medelijden met de grippers.”

De grootste rotzooimakers zijn jongeren, beweert Comans: „Die gooien alles van zich af. Maar ik heb ook leuke gesprekken met ze, hoor.” Hoewel hij op drukke ochtenden baalt van al het afval, geniet Comans van zijn werk. „Als chauffeur van de pick-up heb ik van mijn hobby m'n werk gemaakt: autorijden. En we zijn echt een team.”

Ook Joop Peters vindt zijn werk prachtig. „De vrijheid is lekker, je bent buiten en eigen baas. En waarvoor je het doet is duidelijk: schone parken.” Hij voelt zeker waardering. „Mensen spreken je aan, geven complimentjes.”

Peters heeft een boodschap voor de parkbezoekers. „Wees net als wij trots en zuinig op de parken. Er is al zo weinig groen. Het is toch natuur.”

Bij het woordje natuur knikt Comans. „Soms zie ik bij het verwisselen van prullenbakken nestjes veldmuisjes. Die laat ik liggen.” Dan is daar het besef: de plicht roept. „Ricardo en ik moeten nog elf parken.”

▲ De opruimploeg van Scalabor aan het werk in Park Sonsbeek. FOTO GERARD BURGERS